

EN RECORD D'UNA PETITA CAPELLA

Armand Forcat

Mercès a l'actitud, iniciativa i devoció per no perdre els símbols i així mateix la història, un grup de cerverins i cerverines han aconseguit que la petita capella de Sant Magí, que acompanyava els vianants en la fondalada cap a la Cardosa i totes les terres de la rodalia, resti en la mateixa zona, tot i el pas de la variant de Cervera de la N-II. Per a tots ells, el meu agraïment més efectiu.

Quan les excavadores i altres màquines arribaren als fonaments de la capella de Sant Magí, vaig anar-hi a fer unes fotografies, abans que fos enderrocada, ja que no endebades em recordava un temps, unes experiències i records, alguns molt colpidors, altres entranyables, d'ajut, solidaritat, tendresa, amistat, compartir... Sentiments que honoren les persones i molt especialment en els moments difícils, i estic parlant d'un temps, l'any 1938, en què ja feia dos anys que portàvem a sobre el jou de la guerra civil espanyola, que si bé totes les guerres, sense excepció, són dolentes, les civils, són molt pitjors.

Potser en aquell moment en què jo tenia 9 anys, no era ben conscient de la transcendència que vivíem. Tanmateix avui, els records, els tinc ben vius. Tot començà quan el tram de l'avinguda de Catalunya, des de les actuals dependències dels bombers fins al pas a nivell del carrer Victòria, fou bombardejat per una esquadra de 9 avions que en 5 minuts deixaren pràcticament destruït l'esmentat tram. Casa meva quedà molt malmesa, com tantes altres, i tota la família profundament aterrida per la terrible experiència viscuda. Fou llavors quan l'amistat es demostrà i tinguérem la sort de comptar amb la de la família Tella, i així amb vuit famílies més

La capelleta abans d'enderrocar-la

ens aixoplugarem a la seva cabana, gairebé com una casa, amb llar de foc, cisterna, fins el dia 16 de gener de 1939, cabana situada a la solana molt propera a la capella de Sant Magí, on tota la canalla hi anàvem caminant, corrent, jugant...

El dia 14 de gener, dos dies abans, damunt dels plans de la Cardosa, molt a prop nostre, s'hi posicionà un destacament de soldats del bàndol republicà, alguns dels quals baixaren a la nostra cabana a cercar menjar, entre ells, un noi de 18 anys a qui la meva mare li fregí conill i a l'ensems encetà una conversa, possiblement per afinitat, ja que el meu germà gran, també de 18 anys estava al front de batalla, del qual mai més tornà.

A la matinada del dia següent, la posició fou bombardejada per facilitar el pas de les tropes guanyadores; després, alguns adults de les nostres famílies pujaren al pla i una vegada més contemplaren l'horror de la guerra i la meva mare pogué veure com aquell noi que poques hores abans havia conegut, restava recolzat a un arbre intentant lligar-se un mocador a la cama per no dessagnar-se per les ferides que tenia, cosa que no aconseguí, ni tampoc pogué retornar a casa seva.

Durant tot el dia 16, unes bateries de canons, emplaçades a les rodalies de Castellnou, dispararen contínuament contra la columna militar que pel camí de la capella de Sant Magí anava avançant. Tots nosaltres, tancats a la cabana escoltàvem els xiulets dels obusos que explotàvem uns metres més enllà del camí. Cap d'ells no tocà la capella, ni la nostra cabana, ni la columna que avançava cap a Cervera. Tots resàvem atemorits i penso que el sant més esmentat fou sant Magí, si més no per la proximitat de la capella, quan de sobte uns cops fortíssims a la porta ens portaren a la realitat exterior, on un capità molt alt (així el vaig veure jo) amb "capot" de regulars on hi portava un sagrat cor brodat, ens saludava molt amablement, indicant que per a nosaltres la guerra havia finalitzat.

Han passat molt anys (seixanta-un), la cabana, l'era, els nostres pares els avis jo no hi són, però els records viscuts amb tota la intensitat que comportava una guerra, els tinc ben vius. Tot i que no fos així, la capella de sant Magí que continua en aquell indret, avui enriquida amb el poema de Ramon Turull "La capelleta del clot de Sant Magí" esculpit a la paret, ens continua recordant que l'amistat i l'estimació és tan vigent avui com ara fa seixanta-dos anys.

